

SARA
SHEPARD

Micutele mincinoase

PERFECTIONISTELE

Traducere din limba engleză
IONEL GHIRAGOSIAN

CORINT
BOOKS
—2019—

CAPITOLUL UNU

ÎNTR-O DIMINEAȚĂ ÎNSORITĂ DE JOI, Parker Duvall își croia drum cu dificultate pe holurile aglomerate ale liceului Beacon Heights, o școală care oferea laptopuri Apple de parcă ar fi fost, ei bine, mere, și se lăuda cu cele mai mari medii de admitere la facultate din tot statul Washington. Deasupra, pe un banner maroniu cu alb, scria: FELICITĂRI, BEACON! VOTAT CEL MAI BUN LICEU DIN NORD-VESTUL PACIFICULUI AL CINCILEA AN CONSECUTIV DE CĂTRE U.S. NEWS&WORLD REPORT! BAFTĂ, PEȘTII-SPADĂ¹!

„Reveniți-vă odată”, voi Parker să strige, dar nu o făcu, deoarece ar fi părut nebulie curată, chiar și venind din partea ei. Se uită pe hol. Un grup de fete în fuste de tenis și impecabil machiate erau adunate în jurul oglinzii dintr-un vestiar, dându-se sârguincios cu luciu de buze. La câțiva metri distanță, un tip în cămașă înmâna fluturași pentru alegerile consiliului de elevi, zâmbind și etalându-și dinții orbitor de albi. Două fete ieșiră din sala de spectacole și trecură pe lângă Parker, în timp ce una dintre ele spunea: „Chiar sper să obții rolul, dacă nu-l primesc eu. Ești *atât* de talentată!”

¹ Peștele-spadă este mascota liceului Beacon Heights (n. red.).

Parker își dădu ochii peste cap. „Nu vă dați seama că nimic din astea nu contează?” Toată lumea se lupta să obțină ceva sau să ajungă în vârf... și pentru ce? Ca să aibă o șansă mai bună la bursa perfectă? O ocazie mai bună să obțină stagiul perfect? Perfecțiune, perfecțiune, perfecțiune, laudă, laudă, laudă! Bineînțeles, și Parker fusese cândva așa. Nu cu mult timp în urmă, Parker fusese populară, inteligentă și ambițioasă. Avea un catralion de prieteni pe Facebook și Instagram. Făcea sondaje complicate la care participa toată lumea și, dacă se ducea la vreo petrecere, era în centrul atenției. Era invitată peste tot și i se cerea să se înscrie în toate cluburile posibile. Tipii o însoțeau până în clasă și-o imploarau să iasă cu ei.

Însă, după *incident*, acea Parker care se ridicase din cenușă cu un an în urmă purta aceeași glugă în fiecare zi ca să-și ascundă cicatricile care-i brăzdau chipul cândva frumos. Nu se ducea niciodată la petreceri. Nu mai intrase pe Facebook de luni de zile, nu-și imagina că putea să meargă la întâlniri, iar cluburile nu o interesau. Nimeni nu-i arunca nicio privire când mergea pe hol. Iar *dacă se întâmpla* să fie privită, lumea o făcea cu neliniște și teamă. „Nu vorbi cu ea! E distrusă. E ce s-ar putea întâmpla dacă nu ești perfect.”

Tocmai voia să intre în sala de studii cinematografice, când cineva o prinse de braț.

— Parker! Ai uitat?

Cea mai bună – și singura – prietenă, Julie Redding, era în spatele ei și arăta ca scoasă din reviste cu o bluză de un alb impecabil și părul arămiu strălucitor. Ochii însă o trădau: era îngrijorată.

— Ce să uit? mormăi Parker, trăgându-și mai bine gluga peste față.

— De adunarea de azi. Prezența e obligatorie.

Parker se holbă la prietena ei. De parcă i-ar fi păsat de vreo adunare!

— Haide!

Julie o trase după ea pe hol, iar Parker o urmă fără tragere de inimă.

— Deci, unde ai fost? șopti Julie. De două zile îți tot trimit mesaje. Ai fost bolnavă?

Parker pufni batjocoritor.

— Bolnavă de viață.

Chiulise de la ore aproape toată săptămâna. Pur și simplu nu avusese chef să se ducă la școală. Nu prea își amintea ce *făcuse* în timpul acesta; memoria pe termen scurt îi juca feste.

— E contagioasă chestia asta, așa că ar fi mai bine să păstrezi distanța!

Julie strâmbă din nas.

— Și te-ai apucat din nou de fumat? Miroși dezgustător!

Parker își dădu ochii peste cap. Julie era ceea ce colega ei numea „o mamă ursoaică”: feroce și protectoare. Nu trebuia să uite însă că asta era ceva adorabil, mai ales deoarece nimănui altcuiva nu-i păsa dacă trăia sau murea. Julie era tot ce mai rămăsese din vechea ei viață și, acum că Parker era învăluită în umbră, Julie era noua fată la modă din Beacon, nu că Parker ar fi fost invidioasă pe titlul ei. Julie avea propriii demoni cu care să se lupte; cicatricile ei erau lăuntrice.

Pe hol, trecură pe lângă Randy, omul de serviciu, un hipiot care-și dădea silința să păstreze mereu curățenia în școală. Sala de spectacole era chiar în față, iar Julie împinse ușa grea de lemn. Încăperea imensă era plină de copii, dar, în mod straniu, părea să fie liniște. Mulți dintre puști vorbeau fonfăit. Unii clătinau din cap. Câteva fete se îmbrățișau. De îndată ce Parker

văzu poza uriașă a lui Nolan pe scenă, fetei îi scăzu tensiunea. Sub fotografie, florile alcătuiau cuvintele „Odihnească-se în pace!”.

Se uită la Julie, simțindu-se păcălită. Spera că momentul comemorativ dedicat lui Nolan avusese loc într-una dintre zilele în care chiulise.

— Am plecat! șopti ea, dând înapoi.

Julie o apucă de braț.

— Te rog! insistă fata. Dacă nu rămâi... ei bine, știi *tu*... S-ar putea să pară ciudat.

Parker își mușcă buza. Era adevărat. După cele întâmplăte la petrecerea lui Nolan, nu-și permiteau defel să atragă atenția asupra lor.

Se uită în jur. Mackenzie Wright și Caitlin Martell-Lewis erau cu câteva rânduri mai în față. Ava Jalali era de partea cealaltă a culoarului, stând țeapănă lângă iubitul ei. Fetele se uită în direcția nou venitelor și făcură un schimb de priviri cu ele. Deși încercau să nu se piardă cu firea, păreau speriate. Era ciudat. Parker nu prea le cunoștea și, totuși, se simțea legată de ele pe viață.

„Cum ai face-o? Adică, dacă ai vrea să-l omori?”

Parker tresări. Cuvintele Avei, rostite în ziua aceea în sala de studii cinematografice, îi răsăriră atât de natural în minte, de parcă fata ar fi fost chiar lângă ea, șoptindu-i-le la ureche. Se uită din nou la scenă. Domnul Obata, directorul, se uita la niște diapozitive pentru prezentarea pe care urma să o susțină. Unele erau fotografii cu Nolan de-a lungul anilor: de când câștigase campionatul statal de lacrosse, de când fusese încoronat rege al balului, apoi în centrul atenției la cantină. Apărea și Parker în câteva dintre ele, de pe vremea în care ea și Nolan fuseseră prieteni. Alte diapozitive conțineau imagini generice ale unor pastile pentru care aveai nevoie de rețetă.

Așadar, urma să transmită și un mesaj antidrog, de vreme ce se zvonea că puștiul luase accidental o supradoză de OxyContin, drogul lui preferat.

Apoi urmă ceva neașteptat: fotografia lui Nolan postată on-line de Mackenzie la scurt timp după petrecere, cea cu scrisul de pe fața lui. În mare parte, imaginea era neclară, dar comentariile de dedesubt – un lung paragraf care spunea lumii cât de oribil era Nolan – nu erau. Așadar, avea să se discute și despre agresiune.

Ironia ironiilor, având în vedere că Nolan fusese cel mai mare agresor dintre toți.

Gândindu-se la Nolan, mintea lui Parker parcă o luă razna. Se urcase cu el în mașină. Râsesse la glumele lui murdare. Condușeseră cu viteză de-a lungul drumului de coastă ca să-și alunge teama. Se simțiseră bine, bând împreună aproape o sticlă întreagă de votcă. Și, apoi, în ultima seară, el îi strecurase OxyContin în băutura, fără să-i zică. După aceea, spusese: „Nu e uimitor? E gratis. Cadoul meu pentru tine.”

Ani la rând fuseseră prieteni, dar, după noaptea aia, el nu-i mai vorbise. Se prefăcuse că ea nu mai exista. Și, pe de altă parte, fusese vina lui. Dacă nu i-ar fi dat pastilele alea, lucrurile ar fi fost diferite acum. Ea ar fi fost ca înainte. Zdravă la cap. Frumoasă, plină de viață. Prezentă. *Perfectă*.

„O merită”, își aminti că spusese cu doar câteva zile în urmă. „Toți îl urăsc, doar că sunt prea speriați să recunoască. Am fi niște eroine dacă i-am face o farsă.”

Brusc, i se păru că lumea se clătina. O durere orbitoare îi străbătu fruntea, strălucind ca un fulger în fața ochilor ei. Când încercă să se miște, mușchii i se încordară. Cu un fluturat de pleoape, închise ochii.

Julie o împinse înainte.

— Haide! șopti ea. Trebuie să ne așezăm și să ne purtăm *normal*.

Un alt val de durere o lovi. Genunchii i se înmuieară. După accident, avusese destule migrene, încât să știe că toate acestea erau începutul unei stări de rău accentuate, dar nu putea să o aibă aici; nu în sala de spectacole, în fața tuturor.

Ea gemu ușor. Vedea ca prin ceață și abia reuși să distingă grija brusc întipărită pe chipul lui Julie.

— O, Doamne! exclamă Julie, care păru să înțeleagă ce se petrecea. Nu mi-am dat seama! Haide!

Julie o trase și o conduse din sală spre casa de bilete. Aerul mirosea a produse de curățat cu lămâie, iar fire de praf se roteau în aer. Afișele pentru viitoarele evenimente acopereau fereastra: un fluturaș pentru *Guys and Dolls*¹, un altul pentru concertul din toamnă al orchestrei. Era chiar și un vechi program în care apărea Parker, de pe vremea în care jucase rolul Julietei în clasa a zecea.

Julie o ajută pe Parker să se așeze.

— Respiră! zise ea încetișor. E grav, nu-i așa?

— Mă simt bine, reuși Parker să spună, cu degetele încleștate în păru-i blond.

Clipi de câteva ori, iar vederea i se limpezi. Durerea se transformă într-una surdă, dar tot nu reuși să se adune.

— Ești *sigură*? întrebă Julie, îngenunchind lângă ea. Vrei să o aduc pe asistentă?

— Nu! cârâi Parker și inspiră, cutremurându-se. Mă simt bine. E o simplă durere de cap.

Julie își încleștă maxilarul, umblă în poșetă și scoase flaconul cu aspirină pe care-l tot căra cu ea tocmai pentru astfel de

¹ Celebru musical american din 1950. Muzica și versurile au fost compuse de Frank Loesser (n. red.).

ocazii. Îi dădu două pastile lui Parker, iar aceasta le înghiți fără apă, simțind tabletele aspre zgâriindu-i gâtul.

Julie așteptă până când Parker înghiți cu greu medicamentele, apoi trase aer în piept.

— Te-ai mai gândit... să vorbești cu un psiholog?

Parker se îndepărtă.

— N-o luăm iar de la capăt cu asta!

— Vorbesc serios!

Rugămintea se citea în ochii lui Julie.

— Parker, durerile tale de cap sunt din ce în ce mai grave, iar stresul nu te ajută. Și chestia asta cu Nolan... Ei bine, pur și simplu îmi fac griji în privința ta.

— Fără psiholog!

Parker își încrucișă brațele la piept. Se imaginează pe dată dezvăluindu-și sufletul unui străin, în vreme ce el o fixa cu privirea și-o întreba: „Ei bine, ce simți în legătură cu asta?” De parcă i-ar fi păsat cu adevărat!

— Am vorbit recent cu cineva... despre mama.

Parker se întoarse cu fața la ea.

— Ce? Când?

— Săptămâna trecută. Voiam să-ți spun, dar s-au întâmplat toate și...

Fata amuți.

Parker își privi cea mai bună prietenă în ochi. Julie părea atât de optimistă! Parker știa că prietenei sale îi era greu și că acum era diferită de cea care fusese înainte să se întâmple toate. Julie era tot ce îi mai rămăsese. Nu voia să o dezamăgească.

— Bine! mormăi ea. Dar să nu te superi dacă renunț după zece minute.

— S-a făcut!

Umerii lui Julie se relaxară vizibil, iar ea îi zâmbi sincer și recunoscător lui Parker.

— Dar nu ai să o faci. Chiar cred că te-ar putea ajuta.

Parker se ridică, își luă „la revedere” de la Julie printr-un semn din cap și se îndreptă spre ieșire. Brusc, simțea cu disperare nevoia de o țigară.

Traversă parcare spre un loc pe care-l numea Crângul, un pâlcc de copaci pe care-l descoperise împreună cu Nolan în clasa a zecea și pe care-l transformaseră în spațiul unde fumau și-și petreceau timpul. Mirosea mereu a ploaie și a sevă. Aici, la adăpostul frunzelor, Parker putea să fie ea însăși: Parker cea furioasă, Parker cea nebună sau Parker cea chinuită și distrusă. Nu conta. Nimeni nu venea niciodată aici.

Căută o țigară și o aprinse cu nerăbdare. Când nicotina îi intră în sânge, o altă amintire cu Nolan își făcu loc în mintea ei. După ce se cherchelise în seara aia, la petrecerea lui, se uitase la ea, *chiar* o privise pentru prima dată de la accidentul ei, și nu spusese decât „Am știut întotdeauna că ești o cățea nebună”.

Parker se sili să deschidă ochii. „Nu”, își spuse ea. Nu avea să se lase dusă de val. Nu intenționa să retrăiască ultima săptămână, ci să treacă mai departe și să uite *totul*.

— Salut!

Ea își ridică privirea. Profesorul de studii cinematografice, domnul Granger, stătea la marginea copacilor. Granger era unul dintre profesorii tineri; era atrăgător și la modă, mereu la curent cu muzica, îi ignora pe copiii care-și trimiteau mesaje pe telefon în timpul orelor și vorbea despre semestrul petrecut peste hotare, la Paris, când băuse absint și se sărutase cu o dansatoare de cabaret. Inițiasc un club de fotografie, unde elevii dezvoltau poze alb-negru așa cum se proceda cândva, și aproape toate fetele se înscriaseră.

Furia o făcu să simtă înțepături în piele. Nu trebuia să știe despre locul ăsta și, în plus, avea și alte motive să fie furioasă pe el. Granger fusese cel care îi făcuse să vizioneze filmul ăla blestemat. El îi organizase în grupuri după aceea. El întrebă: „Este crima justificată atât timp cât persoana a meritat-o cu adevărat?”

Acum Granger se apropie, scoțând o țigară din buzunar, gest care o surprinse.

— Nu credeam că ești fumătoare, spuse liniștit, aprinzându-și țigara.

Parker trase un fum. Nu știa dacă glumea; arăta *exact* ca o fumătoare.

— Trebuie să plec! spuse ea țâfnoasă, aruncând chiștocul în iarbă și strivindu-l cu pantoful.

Până și Crângul era distrus astăzi. Și, când intră din nou în școală, simți că o altă migrenă îngrozitoare se apropia.

Poate că, la urma urmei, i-ar fi fost de folos să meargă la psiholog, gândi ea deodată. Poate ar fi ajutat-o să blocheze toate amintirile alea. Poate ar fi hipnotizat-o până nu ar mai fi avut niciun fel de sentiment. Poate ar fi ajutat-o să-și revină.

Sau, poate că ceea ce-i făcuse lui Nolan dovedea că *nu* putea fi nicidecum salvată, auzi o voce slabă în mintea ei.

CAPITOLUL DOI

AFLATĂ PE TERENUL DE FOTBAL al liceului Beacon Heights, Caitlin Martell-Lewis se legăna de pe un picior pe altul. Peluza îngrijită părea de un verde intens în comparație cu norii fumurii și pufoși de după-amiază, care pluteau la joasă înălțime. Era ca și când blânda căldură de toamnă ar fi fost înlăturată peste noapte, lăsând în urmă o umezeală rece, care-i trecea prin pantalonii de încălzire. Caitlin inspiră mirosul ierbii proaspăt tăiate și al ploii care se apropia; erau mirosurile jocului de fotbal.

— În regulă, va trebui să insistăm cu ofensiva! spuse Caitlin în timp ce își freca mâinile. Megan și Gina, voi două ocupați mijlocul terenului! Shannon, Sujatha, Katie și Dora, voi jucați în apărare! Va trebui să fiți pregătite de acțiune. Noi, restul, vom fi atacanți.

— O să-i strivim pe băieți!

Katie O'Malley se uită urât la echipa adversară: echipa masculină de fotbal din Beacon. Se juca meciul de baraj dintre băieți și fete.

Antrenorul băieților, Marcus, și antrenoarea fetelor, Leah – care, din întâmplare, erau soț și soție –, se plimbau pe margine, în hanorace identice, maronii cu alb. Caitlin îi aruncă antrenoarei o privire scurtă și se uită din nou la echipa ei.

— Vikingo, ai reținut care-i țelul nostru, nu? Să nu-i lași pe nenorociții ăia să înscrie!

— Mă descurc! spuse Vanessa Larson.

Înaltă de aproape un metru nouăzeci, uimitor de frumoasă, cu părul lung și roșcat și pomeți bine definiți, Vanessa Vikinga era cea mai bună prietenă a lui Caitlin din echipă.

Apoi Ursula Winters, care, de obicei, juca în centru, dar preluase poziția de atacant după ce Caitlin se rănisese, se uită cu asprime la colega ei căpitan.

— Ești sigură că ți s-a vindecat glezna? Nu vrei să ți-o rănești și mai mult revenind prea devreme pe teren.

Caitlin se încruntă.

— Mă simt bine, insistă ea.

Bineînțeles că Ursula nu o voia pe Caitlin în joc; voia să-i ia locul, dar Caitlin *se simțea* bine... în cea mai mare parte a timpului. Avea o entorsă de gleznă, dar se refăcuse cu ajutorul fizioterapiei și al ocazionalelor pastile de OxyContin, de fapt, același medicament pe care Nolan îl luase în supradoză. Și, acum, iat-o aici, înapoi pe teren, după numai trei săptămâni. Trebuia să îi dovedească antrenoarei că era pregătită pentru marele meci de baraj de peste două săptămâni. Victoria era șansa ei pentru o bursă sportivă la Universitatea din Washington, lucru pentru care muncise toată viața.

Dintr-odată, Caitlin simți două brațe puternice în jurul umerilor.

— Te-am prins! îi șopti la ureche iubitul ei, Josh Friday.

— Dă-te de pe mine! mormăi Caitlin în glumă, înghiontindu-l. Încerc să mă concentrez.

Josh chicoti.

— Ești drăguță când te pregătești să joci.

Băiatul bătut palma cu Guy Kenwood și Timothy Burgess, care veniseră și ei într-acolo.

— Ha, ha! zise Caitlin, râzând și încercând să nu se enerveze pentru că Josh nu lua meciul în serios. N-o să mai fie atât de drăguț când o să vă batem măr!

Ea și Josh erau împreună dintotdeauna. Părinții lor fuseseră cei mai buni prieteni din facultate; se invitaseră la nuntă și se mutaseră în Beacon Heights în același timp. Sibyl și Mary Ann, cele două mame ale lui Caitlin, o adoptaseră din Coreea în același an în care Michelle Friday îl născuse pe Josh și, întorcându-se la Seoul după câțiva ani ca să-l adopte pe fratele lui Caitlin, Taylor, o lăsasera cu familia Friday preț de două luni. În ambele case existau fotografiile înrămate cu Caitlin și Josh, care se țineau de mână pe terenul de joacă sau erau roșii la față și plângeau într-un mall, în poala lui Moș Crăciun. Fuseseră și câteva în care făceau baie împreună, mici fiind, dar acelea fuseseră interzise de Josh și de Caitlin, pe motiv că erau din cale afară de ciudate.

De-a lungul anilor, soții Martell-Lewis și Friday își petrecuseră vacanțele împreună, organizaseră nopți în care se distraseră cu jocuri de societate, făcuseră grătare sâmbătă seara și stătuseră mereu în tribune la meciurile lui Caitlin și ale lui Josh. Iar, acum, ambii erau curțați de antrenorii de fotbal ai Universității din Washington, ceea ce însemna că festivalul iubirii dintre Martell-Lewis și Friday putea să continue la facultate. Și, dacă totul decurgea conform planului, urmau să absove, să se căsătorească și să aibă copii Martell-Lewis-Friday.

Iar planul ăla era acum mai important ca niciodată. Josh și fotbalul erau singurele ei constante, singurele lucruri care o mai sprijineau când avea senzația că lumea i se destrăma. În absența lui Taylor, întreaga ei familie se schimbaseră. Era, brusc, singură la părinți, iar familia pentru care părinții ei munciseră din greu se prăbușea. Mamele ei păstrau aparențele de față cu

ea, dar deseori o auzea pe Sibyl plângând în camera sa. Mary Ann se uita pe fereastră cât spăla vasele, ca și când, dacă s-ar fi uitat suficient de mult timp, l-ar fi văzut pe Taylor venind acasă pentru o porție de desert. Singurele dați în care mamele ei păreau să fie ele însele erau cinele cu soții Friday sau momentele în care o încurajau pe Caitlin pe terenul de fotbal.

Shannon, care juca în apărare pe flancul stâng, își drese vocea, întrerupându-i gândurile lui Caitlin.

— Deci, cât de ciudat a fost azi momentul ăla comemorativ? întrebă ea cu voce tare, uitându-se la echipa fetelor și la toți băieții care veniseră într-acolo. Presupun că n-am participat la prea multe organizate pentru oameni de vârsta noastră. Apoi, se albi la față și se uită la Caitlin: Îmi pare rău, Caitlin! Nu am vrut...

Caitlin se uită în jos. Nu avea de gând să poarte conversația despre fratele ei acum.

Sujatha, o indiană zveltă, care alerga mai repede decât oricine altcineva din echipă, își puse mâinile în șoldurile înguste.

— Chiar crezi că s-a sinucis?

— Imposibil! exclamă prompt Asher Collins, portarul băieților. Tipul ăla era prea înfumurat ca să se sinucidă.

Marnie Wilson, care ba era cuplată cu Asher, ba se despărțea de el, îi aruncă o privire urâtă.

— Nu e frumos să vorbești așa despre un mort!

— Ba e foarte frumos dacă e un nenorocit! interveni Ursula și apoi se uită direct la Caitlin. Corect?

Caitlin roși. Auzise cum că Nolan o părăsise pe Ursula anul trecut, dar, pe de altă parte, le părăsise pe toate. Însă ura incommensurabilă a lui *Caitlin* față de Nolan nu era un zvon. Fata își drese vocea și-l căută pe Josh pentru ajutor, dar acesta era ocupat cu Timothy, prefăcându-se că se luptau corp la corp.

— Mă-ntreb cum e să iei *atâtea* pastile Oxy, continuă impasibilă Ursula.

Shannon se încruntă.

— Chiar așa, câte a luat?

— Destule cât să-l ucidă, zise Ursula, holbându-se mai departe la Caitlin.

Deodată, Caitlin auzi o voce – pe *a ei* – din urmă cu câteva săptămâni, în timpul orei de studii cinematografice. „Știi cum aș face-o eu? Cu Oxy. Toată lumea știe că e drogul lui preferat.”

Clipind, încercă să nu se mai gândească la asta.

Ursula ridică din umeri.

— Crezi că-i fac autopsie? Ați văzut vreodată la televizor emisiunile alea în care fac așa ceva? Sunt atât de scârboase! Legistul desface cutia toracică cu un clește și *cântărește* inima pe un cântar pentru fructe.

— De-ajuns! zise Caitlin cu voce tare. Putem, vă rog, să ne concentrăm?

Toată lumea tăcu.

Nimeni nu știa ce se petrecuse între ea și Nolan în noaptea morții lui, dar toți știau foarte bine că, în urmă cu șase luni, fratelui ei i se făcuse o autopsie și că băiatul murise din cauza lui Nolan Hotchkiss.

Josh tuși jenat, îl apucă pe Asher de brațe și-l luă de acolo.

— Hai să discutăm despre tactică! Ne mai vedem, fetelor!

Se auzi fluierul. Caitlin se întoarse cu fața la echipa ei, privind-le pe toate, mai puțin pe Ursula.

— Ocupați-vă pozițiile! strigă ea, cu o voce încă nesigură. Să lovim niște mingi, doamnelor!

Fetele se despărțiră și intrară în formație în fața băieților. Caitlin se simțea neliniștită și incapabilă să se concentreze. În plus, clocotea de mânie. Când antrenorul Marcus suflă în

fluier ca să anunțe începutul meciului, ea se năpusti înainte, surprinsă de propria-i viteză.

Lumea de dincolo de teren se încețoșă. Caitlin înaintă să preia mingea, cu crampoanele sfâșiind terenul când îi pasă Ginei Pedalino. Băieții din partea cealaltă părrură uimiți pentru o clipă; Gabe Martinez, cel mai bun atacant al băieților, nici măcar nu se mișcase înainte ca mingea să ajungă la jumătatea terenului. Caitlin rânji cu superioritate. „Așa este, idioților”, gândi ea. „Fetele pot să joace mai bine decât credeți.”

Fata alergă pe teren. Mingea zbura de la o coechipieră la alta, deplasându-se înainte și înapoi printre apărători. Rocky Davidson o interceptă pentru o fracțiune de secundă, dar Gina trecu rapid pe lângă el, furându-i mingea. Stropii mari de ploaie începeau să cadă, ritmul lent începând să se intensifice. Caitlin își simțea sângele cântându-i prin vene, pompând cu entuziasmul și fiorul jocului.

Brusc, mingea era a ei, iar fata se grăbi de-a lungul tușei, îndreptându-se chiar spre poarta băieților. În spatele ei, auzea cum coechipierele mormăiau din cauza efortului de a împiedica apărarea să o ajungă din urmă. Inima îi bătea cu putere. Apoi, o ceață maronie cu alb apăru în fața ei. *Ursula!* Aceasta îi fură mingea și alergă spre poartă.

— Ce naiba faci? urlă Caitlin. Suntem în aceeași echipă!

Însă Ursula o împinse, pur și simplu, cu umărul. Mânia fierbea în pieptul lui Caitlin. Era destul de grav când îți fura cineva mingea, dar când o făcea o *coechipieră*...

Caitlin scoase un urlat intens și plin de frustrare și-și întinse piciorul ca să-și împiedice coechipiera.

— *Uu!* strigă Ursula și căzu pe gazon, dând din mâini și din picioare.

Se auzi fluierul.

— Caitlin! urlă antrenorea în spatele ei.

Soțul veni și el în fugă.

— Cartonaș galben! strigă bărbatul de deasupra Ursulei.

Spune-mi, te simți bine?

Ursula respira greoi și-și ștergea iarba de pe genunchi.

— M-a *durut!* scânci ea.

Antrenoarea Leah miji ochii la Caitlin.

— Ce se întâmplă cu tine? E doar un *antrenament*. Îți înțeleg nevoia de a fi competitivă, dar nu ai nicio scuză să rănești pe cineva. Du-te la dușuri!

— Poftim? strigă Caitlin, rămânând mască. N-ați văzut cum mi-a furat mingea?

— Vorbesc serios!

Antrenoarea îi arată școala.

— Du-te!

Toată lumea era cu gura căscată. Câțiva băieți își dădeau coate. Josh o privea întrebător. Caitlin expiră zgomotos.

— Mă rog! zise ea, fluturând o mână și ieșind de pe teren cu pași mari și apăsați.

În spatele ei, fluierul se auzi din nou. Ursula, care-și revenise în totalitate, îi luă locul lui Caitlin ca atacant.

Caitlin merse furioasă de-a lungul școlii, uitându-se la reflexia ei în ferestrele înalte care dădeau spre terenuri; înăuntru se afla centrul informatic, un spațiu imens cu mașinării de ultimă oră. Era locul în care fratele ei stătea tot timpul.

Pe neașteptate, o imagine de-a lui îi apărură în minte. Taylor, scund și costeliv chiar și pentru un boboc, cu ochelari prea mari pentru fața lui și cu tivul pantalonilor prea lungi atârând pe pământ. Fusesse un puști fericit, mereu ghemuit asupra jocului Nintendo DS sau citind vreun roman fantastic cu multe pagini. Apoi, intrase la liceu. Pentru Caitlin, o sportivă

drăguță, era una să aibă două mame adoptive, însă, pentru fratele ei tocilar, un puști coreean slăbănog, deloc interesat de sport, băutură sau popularitate, moneda de schimb a liceului Beacon, era cu totul altceva. Nolan și prietenii lui îl mâncaseră de viu pe Taylor.

— Iubito?

Se întoarse. Josh alergase după ea, părul scurt și brunet strălucindu-i din cauza ploii.

— Hei, zise el prudent, ca și când fata ar fi fost un animal posibil periculos. Te simți bine? Ce s-a întâmplat?

Caitlin ridică din umeri.

— Mă simt bine, zise ea și își ținu rucsacul de antrenament mai ridicat ca să-și scoată cheile dintr-un buzunăraș din față. Nu ar fi trebuit s-o las pe Ursula să mă enerveze.

Fata flutură din mână spre teren.

— Ar trebui să te întorci și să joci în continuare. Fiecare antrenament este un pas important pentru universitate, știi?

Dar Josh continuă să o însoțească.

— Te duci acasă?

Caitlin își linse buzele.

— Mă duc la cimitir, spuse ea, hotărând chiar în acel moment. Vreau să-l văd pe Taylor.

Nu putea spune cu siguranță, dar lui Josh îi picase fața pentru o fracțiune de secundă. Apoi băiatul făcu un pas înainte, ca un bun iubit ce era.

— Te duc eu cu mașina!

Douăzeci de minute mai târziu, Josh și Caitlin intrau în parcare cimitirului McAllister. Ca loc de odihnă veșnică, nu era tocmai rău, cu vedere spre lac, o mulțime de copaci bătrâni și frumoși, dar și mici alei pitorești. Apoi, când Caitlin își desfăcu

centura de siguranță și coborî din mașină, Josh se holbă la telefonul lui.

— Rahat! Cred că mă sună selecționerul de la universitate. Caitlin se încruntă.

— Nu-ți sună telefonul!

Josh își ținea telefonul în așa fel, încât ea nu vedea ecranul.

— Este pe silențios. Trebuie să răspund. Tu du-te!

El ridică telefonul la ureche și spuse „alo”. Caitlin îl urmări pentru un moment, nesigură dacă într-adevăr fusese sau nu sunat. Dar ar fi pretins Josh că primise un telefon ca să scape de a o mai însoți în cimitir?

Totuși, el *chiar* detesta să vină aici. De la moartea lui Taylor, trecuse o singură dată pe la mormânt. După aceea, de fiecare dată spunea că era ocupat... sau că florile îi intensificau alergiile... sau că ploua prea mult... sau îi oferea orice altă scuză la care se putea gândi. Caitlin își aminti din nou de scurta – ce fusese, enervare? – fulgerare care-i traversase chipul pe terenul de fotbal când ea menționase numele lui Taylor. Dacă era să fie sinceră, băiatul reacționa deseori astfel, dar nu putea să-și dea seama cum să-l întrebe ce simțea, nu aveau genul ăla de relație. Înainte de moartea lui Taylor, nu fuseseră nevoiți. Dar, acum, își dorea să poată vorbi cu el despre asta. Chiar și *un pic*.

Josh mai spuse câteva lucruri la telefon și, în cele din urmă, Caitlin își lăsă brațele pe lângă corp și traversă parcare a fără el. Putea să ajungă la mormântul fratelui ei legată la ochi: douăzeci de pași de la mașină, treizeci și trei de pași la stânga și, apoi, pe o mică alee, lângă o piatră de mormânt în vârful căreia se afla statuia unui ciobănesc german. Tommy Maroney, care murise la vârsta de optzeci și cinci de ani, crescuse ciobănești germani campioni.

Și, iată-l: TAYLOR ANTHONY MARTELL-LEWIS, mort la două zile după împlinirea vârstei de cincisprezece ani.

— Bună! spuse ea încet, oprindu-se ca să împingă cu piciorul niște frunze uscate de pe mormânt. Scuze că au trecut câteva săptămâni! Am fost ocupată. Și glezna asta nebună nu mi-a permis să merg, zise și ridică piciorul ca el să îl vadă.

O rafală de vânt suflă și-i răsfiră părul peste față. Caitlin inspire.

— Deci presupun că ai auzit? zise ea încetișor. Adică, cine știe? Poate că... l-ai văzut pe Nolan, oriunde ai fi acum. Deși chiar sper să nu-l fi văzut.

Își privi degetele.

— Uite, nu știi ce poți să vezi de acolo, de sus, oriunde ai fi, și poate că m-ai văzut... cu el... în noaptea aia, dar am făcut-o pentru tine. Era imposibil să scape basma curată.

Ea făcu o pauză, ca întotdeauna, pretinzând că Taylor, care era mereu atât de atent și de introspectiv, avea nevoie de un minut să asimileze informațiile.

Apoi, își dresă din nou glasul.

— Totuși, nu-mi pare rău pentru ce s-a întâmplat. Și nu sunt de acord cu ce a spus mama. Nu era suficient ca Nolan să trăiască cu amintirea celor întâmplate. Trebuia să plătească.

Dacă ar mai fi putut să vorbească, fata era sigură că Taylor i-ar fi susținut părerea, conform căreia destinul îi adusese sfârșitul lui Nolan. Când venise într-o zi acasă de la antrenament și găsisse un bilet de adio pe ușa de la dormitorul lui Taylor, fusese lovită unde o durea mai rău. Mai târziu în acea seară, Caitlin intrase în camera fratelui mai mic, în care mirosul acestuia se simțea încă, și găsisse pe pat, la vedere, un jurnal. „Motive pentru care moartea e mai bună decât școala” era titlul. „17 septembrie: cineva mi-a pus o pungă cu rahat în

vestiar. Cred că a fost N. 30 septembrie: N. și amicii lui mi-au furat hainele în timpul orei de sport și le-au îndesat în toaletă. Am mirosit a înălbitor toată după-amiaza. 8 octombrie: astăzi, la ora de biologie, fetele au râs de mine. Din câte se pare, cineva i-a scris o scrisoare lui Casey Ryan, cea mai sexy fată din clasă, și a semnat-o cu numele meu.”

Partea cea mai proastă era că ea, Caitlin, nici măcar nu văzuse nimic din toate astea... și învățau la aceeași școală. Fusesse prea ocupată cu fotbalul și cu Josh ca să-și mai facă griji. Și nici Taylor nu venea la ea. Nu se plângea niciodată la cinele în familie sau în weekend. El doar... îndurase totul, până explodase.

Lacrimi fierbinți îi înțepară ochii.

— Îmi pare atât de rău! se înecă ea, holbându-se la mormântul fratelui ei, cuprinsă din nou de vinovăție. Ce bine era să fi știut! Ce bine era să nu fi fost atât de egoistă!

— Cate?

Caitlin sări și se uită în jur. Un tip înalt, în blugi mulați, boțiți, și un tricou gri se îndrepta spre ea. Pentru o clipă, crezu că era Josh, apoi își dădu seama că era fratele mai mic al acestuia, Jeremy Friday.

— B-bună! zise ea. C-ce cauți aici?

Jeremy îi zâmbi trist.

— Probabil același lucru ca tine.

Caitlin clipi. Corect. Jeremy și Taylor fuseseră prieteni. Ori de câte ori familiile lor luau cina împreună, ei dispăreau și jucau ore în șir jocuri video.

Jeremy se ghemui lângă piatra de mormânt a lui Taylor și așeză o mică figurină în vârful.

— Uite, prietene! zise el încet.

Merse în spatele pietrei și smulse mai multe figurine din pământ. Cu toate că erau șterse și pline de noroi, le puse din nou

la loc lângă cea nouă. Caitlin se întrebese mereu cine aducea figurinele.

— Ăla e un personaj din *Dragon Ball Z*? întrebă ea.

Jeremy îi aruncă o privire.

— De unde știi?

Ea își simți obraji înroșindu-se.

— E posibil să fi urmărit un episod sau... cincizeci cu Taylor. Doar ca să-i țin companie sau așa ceva.

— Nu pentru că ți-a plăcut *cu adevărat*, glumi Jeremy cu un zâmbet. Știi, e în regulă să-ți placă *anime*-urile. Poveștile sunt uimitoare, mult mai bune decât desenele animate americane.

— De acord, recunosc Caitlin când își aduse aminte cât de mult îi făcuse plăcere să urmărească episoadele cu fratele ei.

Se așezau împreună pe canapea, împărțeau un castron de popcorn cu piper și parmezan și discutau la nesfârșit despre ce mașinărie ciudată l-ar fi pus pe Bulma, personajul inventator, să le construiască.

— Mai urmărești desenele? îl întrebă ea.

— Sigur, deși zilele astea sunt disponibile numai online sau pe DVD-uri, spuse Jeremy și-i aruncă o privire pe furie. Dacă ai vreodată chef, anunță-mă!

Caitlin roși din nou.

— O, nu! E în regulă.

Jeremy o fixă cu privirea.

— Înțeleg. Josh nu e prea pasionat de așa ceva.

Caitlin se uită în jos. Voia să-i spună că nu făcea totul cu Josh, dar nu era chiar adevărat.

Se uită din nou la Jeremy. Trăsăturile lui aduceau foarte mult cu ale lui Josh; amândoi aveau ochii căprui și aceiași pomeți înalți, dar chipul lui Jeremy era mai ascuțit, iar bărbia și nasul, ceva mai pronunțate. Cei doi erau extrem de diferiți, Josh sportiv

și Domnul Popularitate, iar Jeremy semăna mult cu Taylor: era liniștit, gânditor și-i plăceau mai mult cărțile decât sportul. Ori de câte ori era la familia Friday, la cină, el stătea într-un capăt al mesei și citea, în timp ce Josh și amicii lui jucau *Madden*.

Era foarte ciudat. În copilărie, Caitlin și Jeremy împărțiseră cortul în vacanțele de camping și-și petrecuseră ore în șir pe bancheta din spate a mașinii jucând *I Spy*. Acum erau aproape niște străini.

Ea își dresе vocea și se uită la figurinele de plastic, apoi la Jeremy.

— Vii des aici, nu?

Jeremy dădu aprobator din cap.

— Încerc să vin în fiecare săptămână.

Caitlin simți că lacrima și mai mult.

— Serios?

— Bineînțeles, spuse Jeremy și-și îndesă mâinile în buzunare. Îmi este dor de el. Apoi își înclină capul spre ea și o întrebă: Nu ar trebui să fii la meci acum?

Caitlin își plecă umerii.

— Am enervat-o pe antrenoare, zise și se uită din nou la mormântul fratelui său. Și, pur și simplu, am simțit nevoia să-i vorbesc.

— Cunososc sentimentul, spuse Jeremy cu blândețe.

Ea înghiți cu greu.

— Știi, uneori nu sunt sigură că voi trece *vreodată* peste asta.

Jeremy miji ochii.

— Poate că nu trebuie. Și poate că este în regulă.

Era cel mai potrivit lucru pe care ar fi putut să i-l spună. Era ceea ce-și dorise întotdeauna să-i spună *Josh*.

— Mulțumesc! zise ea încet.

Jeremy păru surprins.

— Pentru ce?

Caitlin ridică din umeri.

— Pentru că vii aici. Pentru că stai de vorbă cu Taylor. Pentru înțelegere.

— Ei bine... cu plăcere!

Caitlin dădu din cap și, înainte să gândească de două ori, îl îmbrățișă pe Jeremy. După o clipă, o îmbrățișă la rândul lui. Și, stând acolo, în căldura brațelor lui, își dădu seama că era pentru prima dată de la moartea fratelui ei când nu se mai simțea atât de groaznic de singură.